

жеше и той се загледа въ прозореца презъ който наднича облаченъ день. Чакъ тогава той си спомни, че вчера го съждиха; че късно снощи му прочетоха присждата и че...

Тъй, тъй, повтаряше съ примрежени очи Павелъ, като че сънуваше — азъ съмъ осъденъ, осъденъ съмъ на смъртъ!

При тая мисль, като че го полъха съ ледена вода, настръхна и затрепера като отъ треска.

Той искаше смъртъта; диреще я, а сега трепери. Защо го разтресе? Кое смути толкова негова духъ? За него смъртъта не е изненада. Съ умъ схваща, че тъй трѣбва, че не бива повече да живѣе, а тѣлото трепери. Сега Павелъ разбира, че у него живѣятъ две сили: едната — душата, другата — тѣлото. Душата чакаше смъртъта